

Р Е Ш Е Н И Е №104

гр.Перник 15.07.2011 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в публично заседание на шестнадесети юни две хиляди и единадесета година, в състав:

СЪДИЯ: Емилия Иванова

при секретаря Т.М.***, като разгледа докладваното от съдията административно дело № 170/2011 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК във връзка с чл.215,ал.1 от ЗУТ.

Образувано е по жалба на **И.С.И.,*****, срещу заповед №ДК-02-ЮЗР-59/09.03.2011 г. на Началника на РДНСК-Югозападен район. С атакуваната заповед е наредено премахването на незаконен строеж: “Баня”, находящ се в урегулиран поземлен имот /УПИ/ XII-9622, кв.68, по плана на гр.Перник, кв.Църква.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна. Постройката отговаря на изискванията на §16,ал.1 от ПР на ЗУТ и за нея може да бъде издадено удостоверение за търпимост.

Ответникът по жалбата – Началникът на РДНСК-Югозападен район, оспорва жалбата, намира същата за неоснователна и моли административният акт да бъде потвърден. Излага мотиви, че безспорно е установен незаконен строеж по смисъла на ЗУТ, а в протеклото производство по чл. 225 от ЗУТ не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, които да са основание за отмяна на акта.

Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – Перник, след преценка по реда на чл.168, ал.1 от АПК на посочените оплаквания по жалбата, мотивите на обжалвания административен акт и събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Обжалва се заповед №ДК-02-ЮЗР-59/09.03.2011 г. на Началника на РДНСК – Югозападен район, с която е наредено да бъде премахнат незаконен строеж, представляващ “Баня” находяща се в УПИ XII-9622, кв.68, по плана на гр.Перник, кв.Църква. Строежът е разположен на вътрешната регулационна линия със УПИ XIII-9603, кв.68, по плана на гр.Перник, кв.Църква.

Урегулираният поземлен имот е собственост на Л. Б. Я.***, С. Б. Я.***, И.С.И.***, М. С. Е.*** и С. С. П.*** съгласно нотариален акт №23,т.П, дело № 601/1963 г. Постройката подлежаща на премахване е изградена през 1979 г. от И.С.И., видно от приложената по делото декларация в този смисъл. С административния акт е разпоредено премахване на незаконния строеж, като същото е възложено на извършителя на строежа.

Заповедта е издадена след извършена съвместна проверка на място от служители на сектор Перник при РДНСК Югозападен район и Община Перник. Констатациите са оформени в съставените констативни актове №П 55/10-1 от 01.07.2010 г. и №П 55/10-2 от 01.07.2010 г. Според описаното в тях в УПИ XII-9622, кв.68 по плана на гр.Перник, кв.Църква, е извършено незаконно строителство без разрешение за строеж, без одобрени строителни книжа и без съгласието на съсобствениците, което е нарушение на чл.42, ал.2 и 3 от ЗУТ; чл.148, ал.1 от ЗУТ и чл.183, ал.1 от ЗУТ.

Съставените при извършената проверка констативни актове са връчени лично на жалбоподателя на 01.07.2010 г. В седмодневния срок за възражения не е постъпило такова от И.С.***. Едва на 26.07.2010 г. пред административния орган е постъпило възражение вх.№ П55/10-01-141. Въпреки просрочието РДНСК ЮЗР е извършила проверка относно твърденията за търпимост по смисъла на §16 от ПР на ЗУТ и е изисквана от Община Перник преписката, относно искането за издаване на удостоверение. Приложен е изричен, мотивиран отказ на главният архитект на Община Перник за издаване на удостоверение за търпимост по §16 от ПР на ЗУТ.

Строежът е изграден в съсобствен имот представляващ УПИ XII-9266, кв.68 по плана на гр.Перник, кв.Църква. Макар в административното производство да са участвали и останалите съсобственици – Л.Б. Я.***, С. Б. Я.***, М. С. Е. и С. С. П.*** и да съм им връчвани констативните актове, същите нямат правен интерес да бъдат конституирани като заинтересовани страни в настоящето производство. Те не фигурират в диспозитива на обжалваната заповед, с който задължението за премахване на незаконния строеж е вменено на И.С.И..

Съгласно чл.153, ал.1 от АПК право да участват в производството по делото имат оспорващия, органа издал административния акт и всички заинтересовани лица. В административното производство по премахване на незаконен строеж участници са само административният орган и лицето адресат на акта. Никакви други лица не са засегнати от разпоредителната част на акта, за да бъдат заинтересовани страни в този смисъл в съдебно административното производство. Няма и правна норма, която в този случай да сочи други лица като заинтересовани страни, например съседни или съсобственици на имота, в който е изграден приетият за незаконен строеж. Ето защо с активна легитимация да подава жалба и да участва в настоящето производство разполага само лицето извършител на строежа.

При така установените факти по делото от правна страна съдът намира, че жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна, в законоустановения срок и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Контролът за законосъобразност върху процесната заповед изисква преценка за наличие на предпоставките визирани в чл.225 ал.1 във връзка с чл.222, ал.1, т.10 от ЗУТ, на което правно основание е издадена заповедта т.е. дали е налице безспорно установен незаконен строеж подлежащ на събаряне.

В административното производство е установено извършване на строителство без строително разрешение, без одобрени строителни книжа и без съгласието на съсобствениците, като строителството е на вътрешната регулационна линия с УПИ XIII-9603, кв.68 по плана на кв.Църква на гр.Перник, като не са спазени изискуемите отстояния.

Констатациите на административния орган се потвърждават от изслушаната по делото съдебно-техническа експертиза. Вещото лице е установило, че строежът представлява масивна тухлена пристройка с плосък бетонен покрив, покрит с ламарина. Обекта е захранен с ток и вода и се използва като баня-тоалетна. Северозападната стена на постройката е на регулационната линия между УПИ XII-9622 и УПИ XIII-9603.

За извършения от жалбоподателя строеж не са представени необходимите строителни книжа, но и при обжалването не се твърди такива да са издавани. Основен аргумент в подкрепа на изложените мотиви за незаконосъобразност на атакуваната заповед е търпимостта на строежа по смисъла на §16, ал.1 от ПР на ЗУТ.

При служебната проверка, съдът не установи допуснати съществени процесуални нарушения на административно производствените правила. Жалбоподателят е взел участие в производството пред административния орган. Констативните актове са му връчени и е имал възможност да ангажира доказателства относно законността на строежа. Нещо повече, въпреки просрочието на възражението

срещу констативните актове, административният орган е предоставил възможност на жалбоподателя да ангажира доказателства свързани с твърдението му, че постройката е в режим на търпимост.

Според разпоредбата на §16, ал.1 от ПР на ЗУТ, строежи изградени до 07.04.1987 г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите действали по време на извършването им или съгласно ЗУТ, са търпими и не подлежат на събаряне или забрана за ползване. Предпоставките за търпимост следва да се преценят при издаването на заповед за премахване от органите на РДНСК. Такава преценка е извършена, като административният орган се позовава на изричен отказ изх. № 10/ТР-5467-1/26.08.2010 г. на Гл.архитект на Община Перник, за издаване на удостоверение за търпимост. Отказът е потвърден с влязло в сила съдебно решение по адм.д.№ 465/2010 г. на АС Перник. Неоснователни са твърденията на процесуалния представител на жалбоподателя, че при постановяване на съдебното решение не е изследван по същество въпроса за търпимостта на строежа, а жалбата е отхвърлена на друго основание. Независимо от мотивите на съдебния акт, след произнасянето на съда отказът за издаване на удостоверение за търпимост е влязъл в сила и е придобил стабилитет. В този смисъл няма пречка Началникът на РДНСК ЮЗР, да се позове на него при издаването на заповед № ДК-02-ЮЗР-59/09.03.2011 г.

В хода на настоящото съдебно производство относно твърденията поддържани от процесуалния представител на жалбоподателя за търпимост на строежа, не се събраха доказателства. Процесната баня е изградена през 1979 г., поради което при преценка на относимите разпоредби следва да се имат предвид нормите на ЗТСУ/отм./ и ППЗТСУ/отм./, както и подзаконовите нормативни актове в сила към този момент.

От заключението на вещото лице прието по делото се установи,че банята е изградена на регулационната линия към УПИ ХШ-9603. Това обстоятелство е достатъчно, за да не може да бъде приложена разпоредбата на §16, ал.1 от ПР на ЗУТ. Всяка постройка, независимо от нейният характер, трябва да е разположена на разстояние поне 3 м. от регулационната линия според изискването на чл.121, ал.1 от Наредба №5 за правила и норми по териториално и селищно устройство /отм./. Не е налице и изключението за разполагане на второстепенни постройки на регулационната линия, тъй като не е налице калканната стена, която да се покрива напълно от калканна стена на заварена сграда в съседния парцел. След като процесната постройка е изградена в нарушение на нормативните изисквания, които са били в сила към 1979 г., то не са налице основания същата да бъде приета за търпим строеж по смисъла на §16 от ПР на ЗУТ.

Ето защо настоящият състав приема,че административният акт е издаден от орган, който има материална и териториална компетентност, да постановява премахване на незаконни строежи или части от тях и отговаря на изискванията по чл. 59 от АПК. Безспорно е установен незаконен строеж по смисъла на чл.225, ал.2,т.2 от ЗУТ, който не е търпим по смисъла на §16 от ПР на ЗУТ. От събраните доказателства по делото е видно,че постройката е построена в нарушение на нормативните изисквания, не подлежи на узаконяване и следва да се премахне по реда на чл. 225 от ЗУТ.

По така изложените съображения, оплакванията в жалбата се явяват неоснователни, а атакуваната заповед като обоснована и законосъобразна следва да бъде потвърдена.

В хода на съдебното производство не са правени искания за присъждане на разноски, поради което и такива не се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2-ро от АПК

Административен съд – Перник

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **И.С.И.,*****, срещу заповед №ДК-02-ЮЗР-59/09.03.2011 г. на Началника на РДНСК-Югозападен район.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: /п/